

Arrest

nr. 224 118 van 19 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 juli 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 6 juni 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 oktober 2016 bevestigt de Raad deze weigeringsbeslissing bij arrest nr. 176 410.

1.2. Op 23 november 2016 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoeker wordt op 25 oktober 2017 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.3. Op 20 november 2017 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtounse origine te zijn. Naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag verklaarde u geboren te zijn in Deh Tar (district Kama, provincie Nangarhar). U zou er tot uw komst naar België hebben gewoond. U verklaarde zes jaar naar school te zijn gegaan en voornamelijk werkzaam te zijn geweest op de gronden die uw familie daar bezit. U verklaarde dat de Taliban regelmatig bij jullie langs kwamen. Jullie moesten ze dan eten geven. Op een keer zouden ze tegen uw vader hebben gezegd dat hij u aan de Taliban moest geven zodat u aan hun gewapende strijd zou kunnen deelnemen. Omdat uw vader u nodig had om het land te bewerken, zou hij dit hebben geweigerd. U zou vervolgens bij een oom in het naburige dorp Sangar Saray zijn ondergedoken. Een tijd later zou uw broer [H.] op de weg tussen Jalalabad en Kama het slachtoffer van een bomexplosie zijn geworden. Na de dood van uw broer zou u naar Deh Tar zijn teruggekeerd, waar u zijn begrafenis bijwoonde. De Taliban vernamen dat u terug in het dorp was en zijn u komen ontvoeren, zo verklaarde u. U zei dat ze u naar een bergachtige regio brachten en u daar gevangen hielden. De Taliban trachtten u ook te hersenspoelen en gaven u uitleg over de jihad. Na twee weken zouden u en drie andere gevangenen zijn kunnen ontsnappen. U ging niet meer naar huis terug maar reisde naar Torkham en vervolgens naar Peshawar (Pakistan). Ondertussen zou uw vader een smokkelaar hebben geregeld die u naar Europa moest brengen. U bent dan naar België gekomen. Op 15 juli 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u een eerste keer asiel aan.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen kende met de Taliban. U verklaarde dat u niet naar Afghanistan kon terugkeren omdat de Taliban daar naar u op zoek waren. U zei ook dat uw familie Kama verliet en naar Peshawar vluchtte. U beweerde ook dat u werd gevisieerd door de Afghaanse autoriteiten omdat deze meenden dat u de Taliban op vrijwillige basis had vervoegd. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw originele taskara, een vertaling ervan naar het Engels en foto's van uw gewonde en even later overleden broer [H.].

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 6 juni 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en kwam daarbij tot de conclusie dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw verblijf in het district Kama. Ook de beweerde problemen met de Taliban bleken volstrekt ongeloofwaardig. U diende beroep in tegen deze beslissing en wijzigde uw relaas op diverse punten. Zo liet u via uw verzoekschrift van 1 juli 2016 weten dat u niet in Afghanistan maar in Pakistan geboren werd. U woonde in Peshawar. U maakte er in 2012 uw middelbaar onderwijs af en bleef daarna nog enkele jaren in Pakistan. Eind 2014 zou u dan met uw familie naar Kama zijn gegaan. Uw ouders zijn van Deh Tar afkomstig. Wat uw vluchtmotief betreft, bracht u hetzelfde relaas: u hield vol dat u door de Taliban ontvoerd werd en uit hun handen kon ontsnappen. Ter staving legde u enkele bijkomende documenten neer. Het betreft diverse schooldiploma's die u in Pakistan behaalde. Tijdens de zitting voor de RvV legde u ook uw originele Afghaanse paspoort (met visa voor Pakistan) neer.

De RvV nam op 17 oktober 2016 net als het CGVS een weigeringsbeslissing. Tegen deze beslissing diende u geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 23 november 2016 een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd op 27 december 2016 in overweging genomen. Op 25 oktober 2017 werd u nogmaals gehoord door het CGVS. U herhaalt dat u eerder leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot uw verblijf in Kama en stelt dat u daar pas eind 2014 bent gaan wonen. U blijft bij uw verklaring als zou u daar de problemen met de Taliban hebben gehad die u ook al tijdens uw eerste asielpcedure vermeldde.

Tijdens het gehoor verwijst u naar uw originele Pakistaanse schooldocumenten, de Afghaanse taskara (en vertaling) die u eerder al neerlegde en de foto's waarop uw gewonde broer zou te zien zijn. U legt ook nog eens uw Afghaans paspoort voor, een document dat in 2012 in Jalalabad werd afgeleverd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat u tijdens de eerste asielprocedure pogingen heeft ondernomen om de asielinstanties te misleiden. In het arrest van 17 oktober 2016 zei de RvV daarover dat het feit dat u pas in uw verzoekschrift toegaf in Pakistan te hebben verbleven, terwijl u reeds van bij de aanvang van uw asielprocedure op het hart werd gedrukt de waarheid te vertellen, in ernstige mate afbreuk doet aan uw algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het ingeroepen asielrelaas.

Voorts stelt het CGVS vast dat u zich ook naar aanleiding van uw tweede en huidige aanvraag blijft bedienen van frauduleuze verklaringen. Zo herhaalt u, net zoals u al deed in uw verzoekschrift van 1 juli 2016, dat u weliswaar loog over uw verblijf in Kama maar dat uw problemen met de Taliban op waarheid berusten. Kort na de terugkeer van uw familie naar Afghanistan, ergens eind 2014, zouden de Taliban u hebben willen rekruteren, hebben zij u ontvoerd maar zou u uit uw detentieplaats zijn kunnen wegvluchten (CGVS, p.3). Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat de RvV in het arrest van 17 oktober 2016 net als het CGVS tot de conclusie kwam dat er "geen enkel geloof" kan worden gehecht aan het opgediste ontvoerings- en ontsnappingsverhaal.

Diverse keren argumenteert u dat u deze keer de waarheid vertelt. U noemt het zelfs oneerlijk mocht het CGVS ook deze keer tot het besluit komen dat u geen aanspraak kan maken op een beschermingsstatus. Echter, het CGVS merkt op dat uw relaas ook wat andere aspecten betreft volstrekt onbetrouwbaar is gebleken. Zo houdt u vol dat uw broer bij een mijnexplosie om het leven kwam. Om meer dan één reden is dit niet aannemelijk. Ten eerste linkt u dit incident aan de ongeloofwaardig bevonden problemen die u zelf zou hebben gekend (CGVS, p.12). Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over zijn dood. Zo zegt u dat uw broer van het hospitaal in Jalalabad naar Peshawar werd overgebracht maar dat hij nog voor zijn aankomst daar overleed (CGVS, p.13). De neergelegde foto's, waarop een zwaargewonde persoon te zien is, zouden in het hospitaal in Jalalabad zijn genomen (CGVS, p.13). Uw verklaringen zijn niet in lijn met wat u eerder zei. Op 29 april 2016 verklaarde u dat uw broer drie of vier uur na zijn aankomst in het hospitaal van Peshawar kwam te overlijden. U gaf ook aan dat de foto's in Peshawar genomen werden (CGVS, 29 april 2016, p.14, 15). Ook als het gaat over de verblijfplaats van uw familie bent u niet eerlijk. Hoewel u bij uw tweede asielaanvraag ten overstaan van de DVZ nog beweerde dat uw familie op dat moment in het district Behsud verbleef (verklaring meervoudige aanvraag van 29 november 2016), zegt u nu dat het uw moeder en zussen waren die slechts "enkele nachten" in Behsud waren. U situeert dat verblijf in Behsud bovendien veel eerder in de tijd, namelijk direct na jullie terugkeer naar Afghanistan in november 2014 (CGVS, p.5). Met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, biedt u geen afdoende verklaring: u stelt louter dat u of de tolk zich mogelijks vergist heeft (CGVS, p.5). Dergelijk inconsistent relaas maakt dat het CGVS onmogelijk kan weten of uw familie in Kama, in Behsud, eventueel in het stedelijk gebied Jalalabad of misschien nog steeds in Peshawar verblijft, hetgeen volledig te wijten is aan uw gedrag en gebrek aan medewerking.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u ook deze keer niet als vluchteling kan worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door

zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigings-alternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan

en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, u bent een volwassen, alleenstaande man. Het Pashtou, de voertaal in Jalalabad, is uw moedertaal. U heeft een gedegen opleiding genoten. U maakte het middelbaar onderwijs af en

studeerde enkele jaren geneeskunde in Peshawar, zo zegt u. U verklaart dat u van plan was verder te studeren in Jalalabad (CGVS, p.9), wat aantoont dat Jalalabad in uw geval een logisch vestigingsalternatief biedt. Voorts is Jalalabad u niet onbekend. Al in 2012 ging u er een Afghaans paspoort regelen (CGVS, p.9). Om de zoveel tijd kwam u er ook om visa voor Pakistan te verkrijgen (CGVS, p.9). Later zou u maandelijks naar Jalalabad zijn gegaan om er boodschappen te doen (CGVS, p.9). U stelt voorts dat een oom van u in Jalalabad woont, samen met zijn vrouw en kinderen (CGVS, p.6, 8). Zijn oudste zoon huwde en woont apart, eveneens in Jalalabad. Het is deze persoon, Niaz Mohammad genaamd, die al enkele keren de moeite deed om u documenten op te sturen (CGVS, p.8). Gezien hij telkens zijn telefoonnummer op de enveloppes vermeldt, mag worden verondersteld dat u nog steeds goede contacten onderhoudt. Er kan worden verwacht dat één van uw in Jalalabad residerende familieleden u minstens tijdelijk kan opvangen. Voorts dient te worden vastgesteld dat u niet alleen heeft gestudeerd, u heeft ook een zekere werkervaring opgebouwd. U hielp uw vader in de winkels die hij eerst in Peshawar en later in Kama had (CGVS, p.12). Ook hier in België blijkt u in een winkel te werken (CGVS, p.12). Er mag dan ook worden verondersteld dat u eventuele studies in Jalalabad kan combineren met een beroepsactiviteit, zoals u voorheen in Peshawar ook deed. Tot slot kan worden vermoed dat uw familie enige financiële draagkracht heeft. Zo slaagde uw vader erin de nodige fondsen te verwerven om u naar Europa te sturen. Bovendien kon u hogere studies doen, wat niet iedere Afghaan gegeven is.

Uw opleidingsniveau, uw wens om in Jalalabad verder te studeren, het feit dat de stad u zeker niet onbekend is, dat u daar ook over een familiaal netwerk beschikt en het vermoeden dat u en uw familie niet onvermogen zijn, maken dat een vestigingsalternatief in Jalalabad in uw geval zeker niet als onredelijk kan worden aanzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Herhaaldelijk gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u daar enkel de Taliban te vrezen. Ook als het CGVS u er op wijst dat die problemen niet geloofwaardig zijn, brengt u geen andere elementen aan die als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd (CGVS, p.7, 8, 9, 14).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Het paspoort en de schooldocumenten bevestigen uw identiteit en verblijf in Pakistan. Dit zijn zaken die in deze beslissing niet ter discussie staan. De overige documenten (taskara, foto's) werden al in de eerste asielprocedure door het CGVS becommentarieerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In eerste middel gericht tegen deze weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Na een theoretisch betoog, zet verzoeker volgende argumenten uiteen:

“Vrees voor vervolging door de Taliban

Verweerster verwijst naar haar beslissing van 6 juni 2016 waarin ze de vluchtelingstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker weigerde (stuk 3).

Verweerster hechtte in de deze beslissing geen geloof aan verzoeker zijn problemen met de Taliban.

Verzoeker benadrukt dat het voor hem niet veilig is in Afghanistan en dat hij door de Taliban nog steeds bedreigd en gezocht wordt. Dit werd door verzoeker opnieuw vermeld in zijn verhoor.

“Als ik het goed begreep, die problemen met de Taliban zijn de problemen die u vorige keer ook heeft vermeld?”

Ja

Dat relaas bleek ook ongeloofwaardig. Ook in het arrest van de RvV werd dat zo gezegd. Geen geloofwaardige problemen.

Ja maar, dat is wat me overkomen is. Of u dat gelooft of niet. Ik ben gestraft voor hetgeen ik gelogen heb. Dat geef ik toe. Maar de rest is waargebeurd.

Ik weet niet wat er tijdens een gehoor met uw adv gezegd wordt. Maar ze moet u toch hebben uitgelegd dat die problemen niet geloofwaardig zijn, niet voor ons, niet voor de RvV.

Maar de problemen lagen aan de basis van mijn vertrek; anders dan dat had ik geen problemen.”

(Administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 25 oktober 2017, p. 3)

- Dood van broer door mijnexplosie

Verweerster haalt in haar bestreden beslissing ten onrechte aan dat het niet aannemelijk is dat de broer van verzoeker bij een mijnexplosie om het leven gekomen is.

Verweerster baseert zich voor deze uitspraak op het feit dat verzoeker zijn relaas op andere punten reeds aangepast heeft en dat dit de rest van zijn verhaal ook onbetrouwbaar maakt. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij de waarheid spreekt.

Bovendien stelt verweerster ten onrechte dat dit incident niet geloofwaardig is omdat verzoeker dit incident linkt met zijn eigen problemen. Daar verweerster deze problemen als ongeloofwaardig beschouwt, beschouwt zij de mijnexplosie ook als ongeloofwaardig. Verweerster dient echter het incident op zich te bekijken.

Verweerster haalt bovendien aan dat verzoeker in verband met de dood van zijn broer tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker herhaalt dat zijn broer [H.] overleden is onderweg naar het ziekenhuis. Er dient op gewezen te worden dat het relaas dat getuigen van een bepaalde gebeurtenis doen nooit volledig overeenstemt. Elke persoon bekijkt een specifieke gebeurtenis vanuit zijn eigen standpunt. Door objectieve informatie wordt bevestigd dat bij het maken van beslissingen, er steeds opmerkelijk moet worden omgegaan met eigen ervaringen en achtergronden. Verweerster houdt in haar bestreden beslissing hier allerminst rekening mee.

“It has been suggested that decision-makers necessarily approach their tasks from the perspective of their own background and life experiences – asking themselves “what would I, or someone I know do in this situation? “However, such an approach may fail to take account the different life experiences, personal circumstances, and psychological responses of the applicant, and the extraordinary circumstances from which applicants have fled and are unwilling to return. An individual’s subjective experiences of life influence his or her intuition or gut feelings. Consequently, if decision-makers rely on such feelings to evaluate the life experiences of applicants whose experiences are, by and large, alien to their own, these feelings are likely to be flawed. It may be normal for people to base their intuitive feelings and opinions about almost everything they encounter based on their own limited life experiences. There may be a tendency to believe statements because they are linked by logic or association to beliefs or preferences that the decision-maker holds, or that come from a trusted source. Indeed, some intuition may draw on skills and expertise acquired through repeated experience. Other intuition, by contrast, which may be subjectively indistinguishable from the first, may simply draw on limited life experience.” (Stuk 4, UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems, p. 76, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>, verzoeker zet vet)

- Verblijfplaats familie

In haar bestreden beslissing oppert verweerster dat verzoeker niet eerlijk is over de verblijfplaats van zijn familie. Verzoeker heeft bij zijn tweede asielaanvraag duidelijk gemaakt dat hij in Pakistan verbleven had.

Verzoeker wenst te benadrukken dat zijn familie verschillende dagen in Behsud verbleef. Dit gebeurde op het moment van terugkeer uit Peshawar.

- Terugkeer na langdurig verblijf in het Westen

Verzoeker verblijft reeds enkele jaren in België. Doordat hij reeds geruime tijd in Europa, het Westen, verblijft behoort hij tot een bijzonder kwetsbare groep. Andere Afghanen merken immers onmiddellijk op dat hij al lange tijd niet meer in Afghanistan is geweest. Verzoeker kan op die manier aanzien worden als spion. Objectieve informatie toont aan dat terugkeerders die 'verwesterd' zijn wel degelijk een risico lopen op vervolging. In deze context is het ook relevant dat de cliënt gedurende het merendeel van zijn vormende jaren niet in Afghanistan, maar in Peshawar heeft gewoond. Verzoeker zal er hierdoor uitspringen, opvallen in geval van terugkeer, waardoor hij een bijkomende kwetsbaarheid heeft.

"AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country. Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.e (humanitarian workers and development workers) and profile 1.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason" (stuk 11, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, te consulteren via <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>, verzoeker zet vet)

Recent oordeelde de Raad, in een arrest van 26 januari 2017, dat er wel degelijk een grondig onderzoek dient te gebeuren wat betreft het risico voor teruggekeerden.

"De Raad meent dan ook dat in casu door verweerder grondig onderzoek is aangewezen, wat betreft het risico voor terugkeerders waaraan door de Afghaanse maatschappij de eigenschap van verwesterd kan worden toegeschreven. Indien hieromtrent reeds onderzoek is gebeurd door verweerder, dan dient dit te worden overgemaakt aan de Raad. In het bijzonder heeft de Raad nood aan een grondig onderzoek van verweerder van de vraag of actueel kan gesteld worden dat het verblijf in Kaboel van een jongeman zoals verzoeker, waarvan de Raad aanneemt dat hij als verwesterd kan overkomen bij de Afghaanse bevolking, een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan inhouden."

(stuk 7, RvV 26 januari 2017, nr. 181 307).

Verweester laat in bestreden beslissingen echter volledig na een grondig onderzoek te voeren naar het verwesterd profiel van verzoekers en de mogelijke gevolgen in geval van een terugkeer naar Afghanistan."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat en intern vluchtalternatief niet kan worden weerhouden en verwijst naar recente informatie en rechtspraak.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan artikel 48/4, §2 a) van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt dat gezien de catastrofale humanitaire omstandigheden voor terugkeerders, een terugkeer zonder meer de blootstelling aan onmenselijke en vernederende omstandigheden zou betekenen. Recente informatie toont aan dat de situatie in Afghanistan voor terugkeerders slecht is.

Verzoeker legt volgende stukken voor ter ondersteuning van zijn beroep:

"4. UNHCR *Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems*,

5. Amnesty International, *Forced Back to Danger: Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*, oktober 2014

6. Arrest RvV, nr. 196 024 van 30 november 2017;

7. Xinhuanet, *Two civilians killed, seven others injured in separate incidents in eastern Afghanistan*, 14 juli 2017,

8. Aljazeera, *ISIL claims deadly TV station attack in Jalalabad*, 17 mei 2017,

9. *The diplomat*, "Next stop Jalalabad: traveling on one of the world's most dangerous roads", 13 december 2015;

10. Tolonews, "Insurgents Threaten Key Kabul-Jalalabad Highway: Local officials say", 27 november 2015;

11. ISW, "The Taliban Resurgent: threats to Afghanistan's security", maart 2015;

12. UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", 19 april 2016;

13. European Country of Origin Information Network, "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", 9 november 2017;

14. *United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices - Afghanistan, 3 maart 2017;*
15. *AAN, Resettling nearly half a million Afghans in Nangarhar: The consequences of the mass return of refugees, 12 mei 2017;*
16. *IRIN, Updated: Afghanistan now a 'continual emergency', as war drives record numbers from their homes;*
17. *Algemene vergadering VN, Report by the UN Secretary General on security situation and political developments (political developments; security situation; regional cooperation between states; human rights situation; humanitarian assistance; counter-narcotics; 3 maart 2017;*
18. *NYTimes, The next refugee crisis: Afghanistan, 22 oktober 2015;*
19. *Asylos, Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul, augustus 2017."*

2.2. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.3.2. Beoordeling

2.3.2.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en werd geboren in Pakistan, waar hij in Peshawar woonde. Verzoeker beëindigt in 2012 zijn middelbaar onderwijs en blijft daarna nog enkele jaren in Pakistan. Hij verklaart dat hij eind 2014 naar Afghanistan is gegaan, met name naar het district Kama in de provincie Nangarhar. Zijn ouders zijn afkomstig uit het aldaar gelegen dorp Deh Tar. Verzoeker verklaart dat hij door de taliban werd ontvoerd om aan hun strijd deel nemen. Hij kon ontsnappen en ontvluchtte vervolgens Afghanistan. Hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door de taliban.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek een aantal documenten heeft voorgelegd om zijn vluchtrelaas te staven.

De verwerende partij motiveert hierover op pertinente wijze als volgt:

“De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Het paspoort en de schooldocumenten bevestigen uw identiteit en verblijf in Pakistan. Dit zijn zaken die in deze beslissing niet ter discussie staan. De overige documenten (taskara, foto's) werden al in de eerste asielprocedure door het CGVS becommentarieerd.”

Dit motief wordt door verzoeker niet betwist, vindt steun in het administratief dossier en is pertinent.

Hieruit blijkt dat de voormelde documenten omwille van hun beperkte inhoud en bewijswaarde in deze stand van zaken niet volstaan om de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat u tijdens de eerste asielprocedure pogingen heeft ondernomen om de asielinstanties te misleiden. In het arrest van 17 oktober 2016 zei de RvV daarover dat het feit dat u pas in uw verzoekschrift toegaf in Pakistan te hebben verbleven, terwijl u reeds van bij de aanvang van uw asielprocedure op het hart werd gedrukt de waarheid te vertellen, in ernstige mate afbreuk doet aan uw algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het ingeroepen asielrelaas.

Voorts stelt het CGVS vast dat u zich ook naar aanleiding van uw tweede en huidige aanvraag blijft bedienen van frauduleuze verklaringen. Zo herhaalt u, net zoals u al deed in uw verzoekschrift van 1 juli 2016, dat u weliswaar loog over uw verblijf in Kama maar dat uw problemen met de Taliban op waarheid berusten. Kort na de terugkeer van uw familie naar Afghanistan, ergens eind 2014, zouden de Taliban u hebben willen rekruteren, hebben zij u ontvoerd maar zou u uit uw detentieplaats zijn kunnen wegvluchten (CGVS, p.3). Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat de RvV in het arrest van 17 oktober 2016 net als het CGVS tot de conclusie kwam dat er “geen enkel geloof” kan worden gehecht aan het opgediste ontvoerings- en ontsnappingsverhaal.

Diverse keren argumenteert u dat u deze keer de waarheid vertelt. U noemt het zelfs oneerlijk mocht het CGVS ook deze keer tot het besluit komen dat u geen aanspraak kan maken op een beschermingsstatus. Echter, het CGVS merkt op dat uw relaas ook wat andere aspecten betreft volstrekt onbetrouwbaar is gebleken. Zo houdt u vol dat uw broer bij een mijnexplosie om het leven kwam. Om meer dan één reden is dit niet aannemelijk. Ten eerste linkt u dit incident aan de ongeloofwaardig bevonden problemen die u zelf zou hebben gekend (CGVS, p.12). Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over zijn dood. Zo zegt u dat uw broer van het hospitaal in Jalalabad naar Peshawar werd overgebracht maar dat hij nog voor zijn aankomst daar overleed (CGVS, p.13). De neergelegde foto's, waarop een zwaargewonde persoon te zien is, zouden in het hospitaal in Jalalabad zijn genomen (CGVS, p.13). Uw verklaringen zijn niet in lijn met wat u eerder zei. Op 29 april 2016 verklaarde u dat uw broer drie of vier uur na zijn aankomst in het hospitaal van Peshawar kwam te overlijden. U gaf ook aan dat de foto's in Peshawar genomen werden (CGVS, 29 april 2016, p.14, 15). Ook als het gaat over de verblijfplaats van uw familie bent u niet eerlijk. Hoewel u bij uw tweede asielaanvraag ten overstaan van de DVZ nog beweerde dat uw familie op dat moment in het district Behsud verbleef (verklaring meervoudige aanvraag van 29 november 2016), zegt u nu dat het uw moeder en zussen waren die slechts “enkele nachten” in Behsud waren. U situeert dat verblijf in Behsud bovendien veel eerder in de tijd, namelijk direct na jullie terugkeer naar Afghanistan in november 2014 (CGVS, p.5). Met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, biedt u geen afdoende verklaring: u stelt louter dat u of de tolk zich mogelijks vergist heeft (CGVS, p.5). Dergelijk inconsistent relaas maakt dat het CGVS onmogelijk kan weten of uw familie in Kama, in Behsud, eventueel in het stedelijk gebied

Jalalabad of misschien nog steeds in Peshawar verblijft, hetgeen volledig te wijten is aan uw gedrag en gebrek aan medewerking."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij.

Hij gaat er echter aan voorbij dat zijn ontvoerings- en ontsnappingsverhaal reeds ongeloofwaardig werd bevonden door de verwerende partij en door de Raad in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in het kader van het eerste beschermingsverzoek werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat zijn broer is overleden onderweg naar het ziekenhuis, merkt de Raad op dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder concrete elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Een loutere algemeen en theoretisch betoog over geloofwaardigheidsbeoordeling volstaat in deze niet. Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de plaats waar de foto's van een zwaargewonde persoon werden genomen.

Waar verzoeker nog benadrukt dat zijn familie verschillende dagen in Behsud verbleef op het moment van terugkeer uit Peshawar, gaat hij er aan voorbij dat er terecht meerdere inconsistenties werden vastgesteld door de verwerende partij, met name met betrekking tot wie in Behsud verbleef, het tijdstip van het verblijf en het duur van het verblijf.

Met zijn summier betoog doet verzoeker niets meer dan kenbaar maken dat hij het niet eens is met de beoordeling door de verwerende partij, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Dit kan evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht.

De bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot de verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Deze bevindingen worden dan ook overgenomen door de Raad. De voorgelegde documenten, die zoals besproken enkel een beperkte inhoud en bewijswaarde hebben en op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, worden aldus niet aangevuld door voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen.

2.3.2.4. Verzoeker toont evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico loopt om te worden gevisieerd omwille van zijn langdurig verblijf in België en het feit dat hij gedurende zijn vormende jaren in Peshawar heeft gewoond. Hij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' zou worden gepercipieerd en gevisieerd.

Hij toont in deze stand van zaken op geen enkele manier aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in Pakistan en in België zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont dan ook niet in concreto aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins een reëel risico op ernstige schade zou lopen hierdoor. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, kunnen in dezen niet volstaan.

2.3.2.5. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.4.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend

2.4.2.3. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient er verder op gewezen dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu stelt de verwerende partij dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker benadrukt de plicht om bij volatiele situaties de veiligheidstoestand actueel te beoordelen en betoogt dat de verwerende partij zich niet beroept op voldoende actuele informatie. Hij verwijst naar en citeert uitvoerig uit landeninformatie die recenter is dan de COI Focus: “Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017 waarop de verwerende partij haar beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad steunt.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De beoordeling van een beschermingsverzoek moet rekening houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota voor te leggen met een actualisatie van de veiligheidssituatie in de Jalalabad als nieuw element, niet te baat heeft genomen. De verwerende partij betwist ter terechtzitting niet dat de COI Focus van 9 juni 2017 niet meer actueel is.

Gelet op de volatiele aard van het conflict in Afghanistan, en in het bijzonder in de provincie Nangarhar, dient te worden vastgesteld dat de COI Focus van 9 juni 2017 niet meer actueel is om de Raad toe te laten een oordeel te vellen inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om de veiligheid van een mogelijk intern vestigingsalternatief in Jalalabad nader te onderzoeken, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 november 2017 inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt vernietigd

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES